

La Libreria Gabaldà, plena, aquest dijous.

Engendrant històries entre paraules i silencis

Teresa Tort presenta 'Gramàtica fútil' a la Libreria Gabaldà

MAGI FORTUNY I POCH

La gramàtica és la disciplina que analitza l'estructura d'una llengua. A vegades, però, la sonoritat de les paraules no és prou potent per expressar segons quins sentiments complexos. I és aleshores quan el silenci també es converteix en un esperat aliat comunicatiu. Potser és per això que el darrer llibre de la filòloga

Teresa Tort es titula *Gramàtica fútil*, reflectint que, sovint, amb les paraules no n'hi ha prou. El llibre, editat per Pont del Petroli i guanyador de la reconeguda Rosa d'Or de la Pau en el 48è Premi de Poesia dels Premis Castellitx, és un recull de 22 poemes que

transita "entre la densitat del silenci i la volatilitat de la paraula" per "engendrar totes les històries que vivim".

L'obra va ser premiada amb la Rosa d'Or de la Pau a Castellitx

El caní creatiu traçat per Tort intenta mostrar "les dificultats per comunicar coses difícils". I l'obra fa matèria poètica de diverses frases fetes, una de les passions de l'autora i tot un leitmotiv

en la seva trajectòria literària.

Després de passar diumenge per la Libreria A Tres Tintes de Vilanova, *Gramàtica fútil* s'ha presentat aquest dijous a la Libreria Gabaldà de Ribes. Els assistents han deixat petit l'espai per seguir un acte que ha comptat amb Anton Ferrer com a mestre de cerimònies i amb Gemma Romanó i Eivira Pané com a rapsodes. Tots tres, com la mateixa Teresa Tort, formen part del nou col·lectiu poètic ribetà Rims. També els ha acompanyat Joan Puche, editor de Pont del Petroli. Disponible des de finals d'any en versió digital, la versió escrita ha esgotat gairebé totes les unitats. <

Carlos García porta la ciència-ficció a Sitges

ALEXIA MANRESA AGUILAR

Carlos García ha publicat recentment *Atzucac*, un llibre format per quatre relats breus independents però interconnectats, que exploren el desenvolupament de la intel·ligència artificial i el futur. Un dels relats, el tercer del volum, narra la història d'un contacte alienígena amb la Terra que té lloc a Sitges.

Tot i que aquesta és la seva primera obra en solitari, García, arqueòleg, professor i escriptor, ja havia col·laborat amb la revista *Catars* de la Societat Catalana de Ciència-Ficció i Fantasia, així com en el llibre *Enlairament* i altres contes, un recull del guanyador i els finalistes del Premi Thinet de Narrativa Curta (Premis Ciu-

L'autor, a la dreta, amb l'editor de Neopàtria. (© ANDREU MONFORTE)

tat de Tarragona), publicat per Cossentània.

La publicació d'*Atzucac* va començar amb la creació del primer relat, *Corrector Automàtic*, una història que va portar l'autor a idear la resta dels contes de ciència-ficció. Com explica el propi García, "vaig començar amb un joc, un experiment sobre un corrector digital que comença a prendre les seves pròpies decisions sobre l'obra d'una autora".

Tot i que les quatre històries s'acaben relacionant, cada una tracta una temàtica diferent de ciència-ficció. En el cas del tercer relat, García explica com "a vila de Sitges, sense voler-ho, es converteix en el centre d'operacions de les ments més brillants de la Unió Europea". A l'espera de noves presentacions programades per a l'abril, especialment al voltant de la Diada de Sant Jordi, l'autor té la intenció de portar *Atzucac* a diferents llocs dels països. <

MODELS TRADICIONALS

ENTRE
BAMBOLINES
JUSTO CONDE VILLAR
@justoconde1964

Es models tradicionals són vàlids fins que fracassen. Aribats a aquest moment, s'ha de lluitar per canviar el model, si es vol revertir la situació i continuar gaudint d'aquesta aura de referència adquirida davant d'altres models però no caure en l'ostracisme de la vulgaritat. Però com canviar alguna cosa que ha funcionat sempre? Radicalment? Rentant-li la cara?

Facis el que facis, sempre hi haurà un abans que et farà trobar a faltar allò que vas deixar enrere i sempre hi haurà algú que et recordarà que, abans, les coses es feien millor. I aquest algú tindrà raó perquè si has aribat a la conclusió que has de fer canvis al model tradicional que ha fracassat és perquè, en el transcurs d'aquest canvi al fracàs, hi ha hagut algú que no ha sabut

El Cap de la Vila, el Dimarts d'Extremini.

(© JORDI MARTÍ)

defensar els valors del model i, per tant, aquella famosa frase de "qualsevol temps passat sempre va ser millor" cobrarà valor.

Ara bé, si decideixes dinamitar el fracàs i començar de nou sense fer esborrall i compte nou, t'ensoparàs amb les roques de l'enderrocament, impedint-te el pas si no ets capaç d'escombrar d'una vegada per totes el llast que ha fet que el projecte fracassi.

Per tant, per tornar a ser referència i crear un model vàlid que es recreï o no sobre l'anterior i miri al futur amb il·lusió, cal escombrar el llast que s'enquista als despatxos i les taules de negociació per delegar en què han de gaudir del model la capacitat de decisió de com volen que sigui.

La història demostra que és al carrer on bull la creativitat i als despatxos on s'encotilla la creació i que, per molt coneixement de causa que es tingui a l'hora de dissenyar com ha de funcionar un model, "la imaginació és més important que el coneixement". I no ho dic jo. Ho va dir Albert Einstein. Aquí ho deixo. <